

само на възпѣваното събитие, а и на цѣлото ни минало, — съкровищница на всичко, що е самотно и оригинално въ народната душа, добило изразъ въ стегнатитѣ битови картини и въ удивителното разкриване богатствата на родната речъ.

Въ нея сж синтезирани най-бодритѣ мотиви въ нашата поезия. Въ тържествения маршъ на юнацитѣ се долавя бодриятъ призивъ на стария Славейковъ, енергично наставническиятонъ на Михайловски (Напредъ); въ одитѣ, посветени на героитѣ-борци, ние отново слушаеме — само вгълбени — буйнитѣ патриотични тиради на Вазова, въ легендата на Балкана чувствуваме омаята на Ботьовата хайдушка пѣсенъ. Тя е и синтезъ на цѣлото Славейково творчество. Тамъ намираме съчетани философско-религиознитѣ му интереси и стремежи съ култа му къмъ народния битъ и творчество. Въ възторженитѣ речи на Войводата и Младенание каточели слушаеме вдъхновенитѣ слова въ „Сърдце на сърдцата“; размишленията и вещанията на Дивисила за идването на „единния“, „очаквания“, —напомнятъ „Химна за смъртта на свърхчовѣка“, живописнитѣ битови картини — за майстора на „Коледари“, на „Ралица“, а прекраснитѣ вечерни и нощни пейзажи ни разкриватъ отново задушевната лирика на „Сънъ за щастие“.

Мислителтъ-телеологъ властно говорѣше въ душата на Славейкова. Затова той искаше да даде не само картината на голѣмото събитие, но да покаже и неговия дълбокъ смисълъ. Той поставя думитѣ и дѣлата на героитѣ си подъ знака на една висока идея — идеята за създаване на неувехващи ценности, безсмъртния стремежъ „по идеала“, къмъ който се отива